

Alberto Fabra

un pas cap al centre

Alberto Fabra s'ha convertit en el cinquè president de l'etapa autonòmica de la Generalitat Valenciana.

Arriba al càrrec amb discursos breus i eteris, però en qualsevol cas s'intueix una moderació de les posicions que fins ara mantenia el PPCV. Fabra, però, no sols haurà de comandar el Consell heretat de Camps, sinó que també haurà de liderar un partit en què fins ara ha tingut poc pes orgànic.

La vida depara moments tràgics, en ocasions directament macabres. En poden donar fe els 55 diputats del PP de les Corts valencianes i els consellers que el propassat 21 de juny va nomenar Francisco Camps. El 26 de juliol, tots ells van patir una de les sensacions més contradictòries que hom pot experimentar: la mort del pare va coincidir amb el naixement del fill.

Tan bon punt Alberto Fabra va ser investit nou president de la Generalitat i els companys van començar a amuntegar-se al seu voltant, el seu antecessor va afanyar-se a felicitar-lo i a abandonar l'hemicicle amb un paperet a la mà.

Les llàgrimes d'alguns companys evidenciaven que la pena pel finat era més potent que no l'alegria pel nouinat, però Camps, conscient que mai més no torna-

ria a seure a l'escó presidencial, va fer-se fort i no en va vessar cap. Va pujar les escales que conduïen al taüt de la història amb aquell paperet a la mà dreta, mentre el seu successor no ocultava una felicitat plena.

No era un paper qualsevol, aquell que Camps duia aferrat als dits. No va agafar-lo per descarregar la tensió i llançar-lo després a la paperera. En absolut. Aquell minúscul tros de paper, Camps el conservarà sempre, perquè hi ha escrites tres ratlles que diuen "Molt Honorable Senyor" –la primera– "Francisco Camps Ortiz" –la segona– i "President de la Generalitat", a la part inferior. De cap de les maneres no podia acabar reciclat.

Camps va tenir la lucidesa de recollir-lo *in extremis*, tot i tractar-se d'un dels pitjors dies de la seua vida, una jornada a

la qual el malèvol Rafael Blasco encara havia afegit més dolor. Al seu discurs com a portaveu parlamentari del PPCV, qui fou conseller i confident seu, la brúixola als moments més difícils, deixava anar, en nom del partit, una frase lapidària: “Volem demanar disculpes per algunes errades comeses, i ens disposem a esmenar-les de seguida, a fi d’evitar qualsevol motiu d’insatisfacció a aquells que han confiat i encara confien en el PP”. Una assumptió de culpes mancomunada que Camps, com la majoria de diputats de la bancada popular, no van aplaudir. Sí que van fer-ho uns pocs, ni que fóra durant tres segons. I és que al partit de la gavina encara preval el tancament de files pel *cas Gürtel*, per bé que l’estratègia seguida haja menat a la crisi institucional més important de la història democràtica valenciana.

Alberto Fabra pren el relleu de Camps amb la lliçó apresada. En un gest d’impacte, l’endemà de ser designat successor per aclamació, va anunciar que, com a president, facilitaria a l’oposició tots els contractes que la Generalitat va signar amb les empreses de la trama capitanejada per Francisco Correa, Pablo Crespo i Álvaro Pérez, una demanda que fins ara sempre ha comptat amb el bloqueig del PP. Al debat d’investidura, a preguntes concretes de l’oposició, no va ser ni de bon tros tan explícit. Encara no es pot permetre les llicències d’un Blasco que difícilment tornarà a generar empatia en Camps. A l’estructura mental de l’ex-cap del Consell no caben les paraules *disculpa*, *errada* o *esmena*, i per un efecte contagi, cap d’elles tampoc no apareix al diccionari dels diputats populars. El silenci que va imperar en pronunciar-les Blasco va ser força significatiu.

Un president pressionat. La frivolitat sobre els contractes de *Gürtel*, el nou president va amollar-la durant un esmorzar amb la premsa castellonenca, al comiat del que ha estat el seu únic hàbitat polític. Un àmbit en què se sent fort i protegit alhora. Res a veure amb la doble responsabilitat presindicial que acaba d’assumir al capdavant de la Generalitat i del PPCV.

Una ullada a les primeres bancades populars de les Corts durant l’acte d’investidura és simptomàtica de l’estranyesa que envaeix Alberto Fabra aquests dies.

A la primera filera hi ha els membres de l’executiu que va escollir Camps i que va quedar escapçat al cap de trenta dies, entre els quals destaca Paula Sánchez de León, la persona que el dimissionari president va voler deixar com a hereua. Ni Mariano Rajoy ni Dolores de Cospedal, no li van permetre aquest privilegi, sinó que van decidir apostar per una personalitat amb una trajectòria política més consolidada, sense cap implicació als executius de Camps i que no hi tingueren una relació tan amistosa. Sánchez de León, al seu escó número 13, continua com a vice-presidenta única i consellera de Presidència, desencisada per l’oportunitat perduda i –sobretot– amb la incertesa de no saber què passarà amb ella un cop passen les eleccions espanyoles del 20 de novembre, quan és probable que l’aparellador Fabra introduesca canvis a l’executiu dissenyat per Camps. L’arquitecte, amb títol i atribucions, ara és ell.

A la resta de seients de l’executiu hi ha un bon nombre de tecnòcrates sense gaire pes orgànic, però també un nom amb pedigrí al si del PPCV i que Camps

podria fer servir en el cas de voler influir en el futur de la formació a València: Serafín Castellano, conseller de Governació. Alfonso Rus –president de la Diputació i del partit a la província, a més d’alcalde de Xàtiva– no ha amagat la seua disconformitat amb la manera com s’ha tutelat la successió de Camps, teledirigida des de Madrid i sense tenir en compte la seua opinió. A la junta directiva del PPCV, la mesura presa pel tàndem Rajoy-Cospedal –cap dels dos no va fer acte de presència a les Corts el 28 de juliol, quan Fabra va jurar el càrrec– no va ser ni tan sols sotmesa a votació. Alberto Fabra va ser designat per aclamació... Fins i tot amb la satisfacció d’insignes zaplanistes –ara dits ripollistes– que feia temps que no trepitjaven la seu del partit i l’hemicicle valencià. Les dues darreres setmanes han sovintejat València, com feia anys que no acostumaven. Miguel Peralta, Miguel Ortiz, Susana Camarero, Mónica Lorente i Macarena Montesinos en són bons exemples.

Castellano, doncs, es converteix en una de les tres baules campsistes que

“Hem de passar pàgina i recuperar la normalitat de les institucions”, va demanar Fabra

‘El de los calcetines’, Serafín Castellano, pot ser la salvació del ‘superpijo’ Camps

Escortat pel secretari general del PPCV, Antonio Clemente, Alberto Fabra camina cap a l'hemicle el dia que va ser investit. Al centre, Enric Morera (Compromís) i Jorge Alarte (PSPV-PSOE), en un recés. Al costat seu, Marga Sanz, síndica d'Esquerra Unida. El seu discurs va agradar molt Alarte.

romanen a la primera línia política, conjuntament amb Sánchez de León, Rita Barberà i Juan Cotino, president de les Corts. Curiosament, Castellano va propiciar la històrica plantada de diputats zaplanistes al primer govern de Camps –va absentar-se en una important sessió parlamentària estival que havia d'aprovar les inversions al territori–, i molt abans ja s'havia enfrontat al ja ex-president. Quan van coincidir a Noves Generacions, Camps integrava el sector popularment denominat dels *superpijos* –que també integraven Esteban González Pons i Gerardo Camps, que esdevindrien consellers seus–, mentre Castellano –oriünd de Benissanó (Camp de Túria)– i uns altres joves procedents de les comarques de l'interior eren coneguts com *los de los calcetines blancos*, pel seu costum de dur-ne, tot i calçar sabates.

Vint-i-cinc anys més tard, ves per on, Serafin Castellano ha esdevingut la taula de salvació d'un Camps que voldrà influir en les decisions del nou president, ni que siga a l'hora d'aturar iniciatives tan perilloses com ara la de desclassificar els acords escrits amb els cervells de *Gürtel* o la de fer públiques les clàusules de confidencialitat que amaguen contractes com el de la fórmula 1 o els que la Generalitat ha signat amb Santiago Calatrava. Costa molt de creure, en qualsevol cas, que l'aparellador Fabra –l'esposa del qual, Cristina Fontanet, és arquitecta superior– òbriga els calaixos i comprometa la gestió anterior.

Per si no en té prou amb els *espies* de Camps al Consell, Alberto Fabra també se sentirà *vigilat* per molts ex-consellers de Camps que seuen a la tercera filera de l'hemicle: Vicente Rambla, Gerardo Camps, Mario Flores, Belén Juste, Manuel Cervera, Trini Miró i Milagrosa Martínez seuen l'un al costat de l'altre, per aquest ordre, i la seua presència no ha de resultar gens alliberadora. Sobretot perquè alguns d'ells –Rambla, Martínez i potser Flores– és possible que siguen encausats properament en alguna de les causes que té obertes el PPCV, que principalment són *Gürtel* i *Brugal*. Completen la tercera bancada Rus, Barberà, Sonia Castedo –l'alcaldeessa d'Alacant, involucrada en el segon cas–, José Marí Olano –assessor legal de Camps– i, des d'ara, Francisco Camps mateix, que ha volgut mantenir la seua acta de diputat per tal de no perdre la condició d'aforat, malgrat els beneficis que atorga tenir la d'ex-president.

A la segona filera, a més del síndic Blasco, hi ha Antonio Clemente –secretari general del partit–, Rafael Maluenda –portaveu adjunt a les Corts–, David Serra –secretari d'organització que també serà encausat pel presumpte finançament il·legal a través de la xarxa *Gürtel*–, Marisol Linares –castellonenca i molt propera al nou president, ella sí–, Ricardo Costa –també castellanenc i bon amic, però amb el judici del *cas dels vestits* a la cantonada, a més del que probablement tindrà a causa del finançament– i Vicente

Betoret, la mà dreta de Rus, que voldria promocionar-lo al govern.

De noms amb comptes pendants amb la justícia encara n'hi ha més: Jorge Bellver, regidor de València encausat per un presumpte delictes de prevaricació; Luis Díaz Alperi, també esquitxat pel sumari *Brugal*; Yolanda García, tesorera del PPCV que haurà de declarar al Tribunal Superior de seguida que comencen les compareixences relacionades amb el presumpte finançament irregular del partit, o l'ex-alcalde de Torrevella (Baix Segura), Pedro Hernández Mateo, que va poder enriquir-se gràcies a l'accés a informació secreta. Tots ells gaudeixen de la condició d'aforats que els va concedir Camps, que ara es troba en la mateixa tessitura.

L'opositor aprova. Alberto Fabra va arribar a la sessió d'investidura amb una llibreta gran, plena de papers embolcallats en plàstics i farcits de subratllats en fluorescent. Segons la matèria que havia de respondre als partits de l'oposició, estudiava l'argumentari sobre la marxa. En ocasions, els companys de grup li feien arribar notes concretes sobre els temes que cadascun controla de més a prop. José Marí Olano, David Serra i Gerardo Camps van resultar ser els més prolífics, en aquest sentit.

Ara bé, qui va actuar clarament com a tutor de l'examinand va ser Antonio Clemente, que va passar-se mitja sessió completament dret, una posició no gens

Camps, Clemente, Sánchez de León, Barberà, Castedo i Blasco acompanyen Alberto Fabra a la investidura. Abans de ser proclamat president de manera oficial, Camps també el va rebre a palau.

usual a la cambra i que denotava un grau considerable de nerviosisme per la prova a què era sotmès el presidenciable, que tampoc no va amagar el cuquet que es bellugava dins del seu cos. Ara observava –amb la mirada perduda– el portaveu de l’oposició; ara repassava els seus escrits amb els dits als llavis; ara creuava les mans; ara tornava a llegir la resposta que pretenia articular... De la mesa estant, la secretària primera i també popular Angélica Such, se’l mirava amb cara de preocupació.

Més que l’oposició, qui semblava opositar era Fabra mateix. Va fer un discurs inicial molt breu, de menys de mitja hora, que va contrastar amb els pronunciats per Camps les tres vegades que va ser investit president. En realitat, tal com va dir en repetides ocasions, el programa del PPCV no ha variat gens ni miqueta i serà el que guiarà la seua acció

de govern. Les lloances a la tasca desenvolupada per Francisco Camps, però, no van bandejar algunes referències que esbossen un canvi de tarannà o, si més no, la certesa que cal millorar la imatge de l’executiu.

“Hem de passar pàgina i recuperar la normalitat de les institucions de la Comunitat Valenciana”, va dir, tot augurant una etapa “que exigeix més compromís i responsabilitat”. Va parlar d’un PPCV “reformista, de centre moderat, que pretén resoldre problemes, per compte de crear-los”. En definitiva, va presentar-se com un president “pragmàtic, auster i sincer”, i va basar el seu camp d’actuació en tres eixos: la competitivitat econòmica, la sostenibilitat de la societat del benestar i l’eficiència en la despesa. Dins d’aquest últim aspecte, va anunciar la creació, mitjançant una llei, d’una corporació pública empresarial valenciana

que vetlle per “ordenar i reestructurar la dimensió i les funcions de les actuals empreses públiques”, cosa que ateny directament l’ens Ràdio Televisió Valenciana (RTVV) i organismes com l’Institut Valencià de la Vivenda (IVVSA), dos autèntics pous sense fons.

En tota la sessió parlamentària, tan sols va emprar en una ocasió la llengua que l’Estatut defineix com a pròpia dels valencians. Va ser un minut en què va fer referència a “una comunitat amb una identitat pròpia, orgullosa de la seua llengua, la seua senyera, la seua cultura i el seu patrimoni”.

Va ser aleshores quan la diputada popular María José García Herrero va xiuxiuejar a la seua companya d’escó, Rosa María Barrieras, un sorprès “sí que lo habla bien”, que va ser respost amb un “sabe hablarlo, pero le cuesta soltarse”.

Acords de govern ‘interrupti’. El portaveu socialista, Jorge Alarte, va afirmar que la dimissió de Camps havia d’haver tingut lloc el febrer del 2009, només va veure’s implicat al *cas Gürtel*, encara que ell no va exigir la dimissió del cap del Consell fins uns mesos més tard.

Alarte va aprofitar l’avinentsa per llançar una quinzena de propostes al nou president: un acord de polítics, sindicats i empresaris per al sanejament de l’economia valenciana; la reducció de les fundacions públiques, de les cent trenta actuals a només trenta; una nova llei urbanística; la centrifugació de conselleries, tot passant de les deu actuals a tan sols set; el manteniment de les línies en valencià; l’adopció de mesures contra la desocupació juvenil; l’assumpció d’un calendari “seriós” per tal d’implantar la llei de dependència; l’aplicació, als desocupats sense subsidi, de la renda garantida de ciutadania prevista a l’Estatut; l’increment de 200 euros per cada ciutadà en inversió sanitària; l’accés dels diputats a la informació denegada pel PP; la creació d’una llei de qualitat democràtica; la rebaixa de les signatures necessàries per tal de prendre en consideració una iniciativa legislativa popular (ILP), deixant en 25.000 les 50.000 que calen avui; la retirada de la vida pública dels càrrecs encausats per presumptes delictes de corrupció; el desenvolupament de l’Estatut en allò que fa referència a la llei de

El nou cap del Consell, sota l'atenta mirada del president de les Corts –Juan Cotino– i del vice-president primer –Alejandro Font de Mora–, jura el seu càrrec. A la vesprada, un cop confirmada la continuïtat dels deu consellers que un mes abans havia nomenat Camps, s'hi va reunir.

l'audiovisual i la reformulació de la llei de creació de RTVV, i la reforma immediata de la carta magna valenciana per tal de collar l'estat en favor d'un millor finançament.

Fabra, a la seua rèplica, va lamentar el discurs del líder del PSPV-PSOE, atès que “una tercera part del temps, l'heu dedicat a parlar del passat”, i és tot just d'això, del passat, que no vol parlar ni un segon el nou president valencià. Fabra va acusar Alarte de “buscar una foto” per comptes de voler arribar a acords reals.

Fabra, precisament, va referir-se a Fabra com “més passat, més passat i més passat”, i va sentenciar: “heu estat una decepció”. I el presidenciable, que havia caigut només de passada en el victimisme i en els retrets de Camps a la situació interna dels partits de l'oposició, va optar per explorar aquesta via. Més tard, al síndic de Compromís, Enric Morera, li va retreure el trencament del pacte del 2007 amb Esquerra Unida, i també li va etzibar una comparació amb els monòlegs d'*El Club de la Comedia*, un recurs molt campista. A la portaveu d'Esquerra Unida, Marga Sanz, li va començar a respondre amb el tradicional “no compar-

tim el mateix model de societat, i així és difícil que ens posem d'acord; parlem als antípodes del que nosaltres pensem que ha de ser una societat lliure, dinàmica i participativa”.

Fabra va prometre que es reunirà amb els familiars de les víctimes de l'accident de metro que va tenir lloc ara fa cinc anys a València, els quals mai no van ser rebuts per Camps. “Els explicaré allò que hem fet i els donaré l'estima que el nostre grup sempre els ha donat”, va anticipar enmig de les remors de la cambra.

Comptat i debatut, Fabra va reconèixer que és “conscient de la situació i de la imatge de la comunitat autònoma, com tots els qui som ací”. Va repetir en diverses ocasions la paraula *normalitzar*. Si Pompeu Fabra va ser el normativitzador, ara Alberto Fabra sembla aspirar a ser *el normalitzador*.

“Amb mi no podreu discutir, parlem del passat, de debats caducs”, va contestar igualment a Morera. “No heu parlat de cap dels deu temes que preocupen més els valencians”, va reblar, per bé que aquest havia fet referència al “model d'economia recreativa i especulativa”, havia convidat Fabra a “recuperar la CAM abans Zapatero no li la regalava a Botín” i a la negociació d'un pacte amb l'estat pel finançament del País Valencià. “Jo no sóc un professional de la política, com sí que ho és vostè, sóc un empresari que em dedique a açò temporalment”, va afirmar Morera davant les acusacions de Fabra a l'oposició, en el sentit que desvien l'atenció dels temes que realment interessen els ciutadans i que això després

repercuteix en el baix nivell d'acceptació de la classe política. Morera, ras i curt, havia qualificat el discurs de Fabra de “tall de ximpleries”. El secretari general del Bloc també va parlar del pla d'austeritat de la Generalitat Valenciana –amb què Camps pensava estalviar 1.150 milions, una xifra que ara Fabra ha limitat a 700 milions– i va proposar retocar la legislació sobre els ex-presidents, a fi que els acusats de corrupció, amb condemna ferma no gaudesquen dels seus beneficis: escortes, sou elevat i un lloc al Consell Jurídic Consultiu, entre més.

Marga Sanz, d'Esquerra Unida, va criticar Fabra per “parlar entre línies”, quan insisteix a “recuperar la normalitat” alhora que lloa el llegat de Camps. Sanz va proposar el lloguer públic dels habitatges embargats pels bancs amb motiu de la crisi econòmica i va recordar algunes de les exigències tradicionals de la seua formació, com ara la potenciació de les xarxes de rodalia per damunt de l'alta velocitat, l'extinció de l'energia nuclear, la derogació del contracte de la fórmula 1 o l'elaboració d'un pla de residus que no contemple la creació d'abocadors ni d'incineradores.

Com la resta de portaveus de l'oposició, Sanz va fer menció expressa de la situació que travessa Sonia Castedo, que a parer seu ja no hauria de ser l'alcaldessa d'Alacant. Les escoltes del *cas Brugal* l'han posada contra les cordes, però ella no se n'amaga. Ben al contrari, cada cop que un síndic demanava la seua destitució des de la trona, els acusava de tenir una “obsessió” amb ella.

Alberto Fabra:
“Sóc conscient de la situació i de la imatge de la comunitat”

1. Camps va endur-se aquest paper de record. 2. Fabra, felicitat pel vice-president del Consell General del Poder Judicial i militant del PP Fernando de Rosa. 3. Castedo abraça Fabra. 4. Amb els líders de CC00, Paco Molina, i d'UGT, Conrado Hernández. 5. Rus li va dir 'I love you', i Fabra, que es casaran. 6. Sánchez de León, d'esquenes a Fabra. 7. Barberà i Cotino van marxar ràpid.

El nou president va garantir que “el portal de la Generalitat inclourà el programa de govern i valoracions periòdiques del seu grau d’execució; els noms i els seus dels alts càrrecs i assessors de confiança; una relació dels obsequis rebuts, tot indicant-ne l’origen i el destinatari, i informació sobre l’execució del pressupost i els expedients de contractació, i també sobre les subvencions”.

Amb 55 vots a favor i 43 en contra, Alberto Fabra va ser escollit cinquè president de la Generalitat Valenciana. Dos dies més tard, el 28 de juliol del 2011,

jurava el càrrec sobre la Bíblia, els Furs, l'Estatut i la Constitució. La recepció posterior va contrastar bastant amb la de Camps d'un mes abans. Nombrosa presència de castellonencs i estada fugaç del cercle de confiança del ja ex-president, que va estrenar el seu escó a la tercera fila i no va comparèixer al còctel.

Juan Cotino i Rita Barberà, tot i la seua importància institucional, també van tocar el dos amb rapidesa. La mort del pare és massa recent. No estan per festetes.

Victor Maceda

Conta la llegenda que Tombatossals nasqué després d'una tempesta antològica desencadenada pel Tossal Gros, en connivència amb la Penya Roja: van cridar Bufanúvols, que convocà tots els vents –tret de la tramuntana, excessivament perillosa– i provocà un xàfec molt violent. Tombatossals, un gegant bonhomí, s'erigí com a salvador i fundà Castelló de la Plana de seguida que tornà a imperar la calma.

El nou president de la Generalitat Valenciana també és fruit d'una forta tempesta, en aquest cas la que ha somogut els fonaments del PPCV. Potser per això, perquè s'hi sent reflectit, Alberto Fabra va citar d'esquiflentes Tombatossals al solemne discurs que va pronunciar a les Corts el 28 de juliol del 2011, minuts després de jurar el càrrec. Aquest petit homenatge a Castelló, a “unes arrels que m'acompanyaran sempre”, era alhora una manera de fer-se fort davant el repte ingent que té al davant: “Aspire a aconseguir que únicament es torne a parlar en positiu de la Comunitat Valenciana”.

A la rondalla de Tombatossals apareixen alguns personatges més, tots amb noms igualment cridaners: Tragapinyols, Arrancapins, Milhòmens i Cagueme, per exemple. Aquest últim apareix descrit com un “apocat voluntariós”; és tan poruc com intel·ligent, prudent i assenyat. Unes característiques que, a parer de molts, s'adiuen bastant més bé al caràcter d'un Fabra, Alberto, que fins ara ha conreat una carrera política discreta, sense gaires errades ni grans encerts... Més enllà de saber situar-se al lloc oportú en el moment adequat, que no és poca cosa.

Fet i fet, també n'hi ha que estableixen un paral·lelisme amb *Jo, Claudi*, la famosa novel·la de Robert Graves. Així com l'emperador romà no va assolir el poder fins els 49 anys i enmig d'un alt grau de desconexió pública, Fabra fa el cim als 47 sent un anònim per a molts valencians. La majoria que ara n'ha tingut notícia el relaciona inevitablement amb Carlos Fabra, que acaba d'abandonar la presidència de la Diputació de Castelló després de setze anys, llegant diversos comptes pendents amb la justícia.

Fins i tot al seu Castelló natal, el 2007, quan ja feia dos anys i mig que governava el consistori i es presentava per pri-